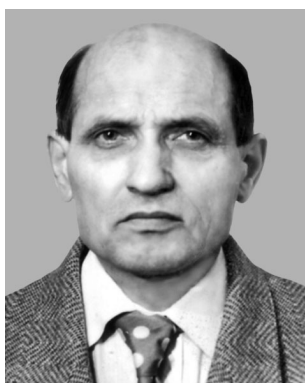

З. А. Чегусова

Малишко Микола Олексійович

МАЛИШКО Микола Олексійович (15. 02. 1938, с. Знаменівка Новомоск. р-ну Дніпроп. обл.) – живописець, графік і монументаліст. Брат [П. Малишка](#), чоловік [Н. Денисової](#). Заслужений художник України (2009). Премія ім. В. Стуса (1998). Нац. премія України ім. Т. Шевченка (2017). Член НСХУ (1974). Закін. відділ монум. живопису Київ. худож. інституту (1967; викл. О. Сиротенко, А. Стороженко, В. Чеканюк, І. Штільман). На творчій роботі. Основні галузі – монум.-декор. мистецтво, станк. живопис, графіка, скульптура. Учасник всеукр. і зарубіж. худож. виставок від 1970. Персон. – у Львові (1992), Хмельницькому (1993), Києві (1995–96, 1998–2000), Вінниці (1997). На формування автор. стилю та характер образно-пластич. мислення М. вплинула творчість І.-Г. Пінзеля, О. Архипенка, І. Кавалерідзе. У рад. період понад 20 р. його роботи, що виходили за рамки декларованого владою соцреалізму, не експонували. У своїй багатовектор. творчості він прагне ламати стереотипи мист. бачення. На думку М., скульптура – метафора реал. дійсності, здатної виразити не лише твор. порив, а й прагнення до об'єднання й нац. самоідентифікації українців. Створені ним за допомогою сокири монум.-декор. конструкції – новий етап розвитку укр. дерев'яної скульптури на межі 20–21 ст., позначений пошаною до традиції та енергій. пошуком нових форм у напрямі мінімалізму. У худож. об'єктах поєднує живопис, рельєф, просторову пластику, віддаючи перевагу візуально простим, переважно нерухливим геометризмов., внутрішньо виваженим формам, що викликають асоціації з праісторією, архаїкою. Монум. твори М. хвилюють утаємниченістю образності, аурую трансцендентності. Деякі роботи зберігаються у Нац. музеї Т. Шевченка (Київ), Хмельн. та Вінн. ХМ, Нац. музеї у Львові.

Фотоілюстрації

Основні твори

об'єкти – «Ступ» (1992), «Цяточки» (1995), «Плями» (1996); декор. композиція «Маси», «Світло зсередини» (обидва – 1998); мист. вирішення іконостаса, ікона «Пресвята Богородиця» для церкви Успіння Богородиці Пирогощі (Київ, 1998); монум. розписи – «Розп'яття», «Св. Андрій», «Відіслання апостолів на проповіді», «Св. Борис», «Св. Гліб»; орнаменти на зх. стіні центр. нефа у Михайлів. Золотоверхому соборі (Київ, 1998–2000); «Вставати до схід сонця» (1987), «Сумнів», «Стародавній знак» (обидва – 1991), «Тіні незабутніх пращурів» (1992), «Покрова» (1994), «На цямрині» (1997), «Символ» (2001).

Рекомендована література

1. Журунова Т. Хто має душу – хай відчує (М. Малишку – 60) // ОМ. 1999. № 1–2;
2. Борятинська О. Чорний прямокутник Малишка // УК. 2000. № 9–10;
3. Гуренко А. Символи буття Миколи Малишка // Там само. 2004. № 2;
4. Маричевська О. Пра-пра-правісь Миколи Малишка // ОМ. 2011. № 2;
5. М. Малишко. Живопис, скульптура: Каталог виставки в Музеї сучас. мистецтва України. К., 2012;
6. Чегусова З. Українські провідні митці художньої обробки дерева (остання третина ХХ – початок ХХІ ст.) // Студії мистецтвозн. 2015. Ч. 2;
7. Чегусова.

Бібліографічний опис:

Малишко Микола Олексійович / З. А. Чегусова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2018. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-65612>. – Останнє поновлення : 19 черв. 2024.

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).